

Hãy đợi anh em nhé!

Hãy đợi anh em nhé...

Lời cuối cùng đó anh nói với em tại phi trường như đặt thêm hòn đá nặng vào lòng anh níu giữ chân anh đừng đi. Nhưng rồi anh cũng chỉ biết quay lưng, muốn bước thật nhanh vào phòng chờ để khỏi thấy những giọt nước mắt em rơi và cũng là để ngăn những giọt nước mắt anh rơi. Anh biết em buồn nhiều lắm.

Chúng ta yêu nhau từ cái ngày là tân sinh viên bờ ngõ đến nay tuy mới 2 năm nhưng trong anh em dường như đã là cả cuộc sống. Một cuộc sống luôn rực rỡ sắc vàng như những cánh hoa hướng dương em đem theo tiễn biệt anh – loài hoa mang tên em.

Hôm đó trời vẫn nắng đẹp đến lạ, gió hiu hiu thổi càng làm em thấy buồn. Ngồi trên xe cùng anh em chẳng thể nói gì. Vài giờ nữa thôi anh sẽ đi thật rồi mang theo bao hoài bão ước mơ, mang theo cả trái tim em. Chàng ngốc của em sẽ ở phương trời xứ lạ. Ngày anh nói anh sẽ đi du học, em thật khó chấp nhận. Đêm về em đã khóc thật nhiều, tự đặt ra cho mình những câu hỏi rồi cố gắng tự trả lời: Anh sẽ xa mình ư? Anh có còn yêu mình không khi quyết định vội vàng như vậy? Đến con bạn thân cũng chẳng chịu buông tha “mày để ổng đi thật hả?”. Càng nghĩ em càng giận anh, sao anh không nói cho em sớm hơn, dẫu rằng không thay đổi được gì nhưng ít ra em còn có thể chuẩn bị. Cứ nghĩ rằng cuộc tình chúng mình kết thúc như vậy lòng em như có những mũi gai cào xé. Nhưng ngày tiễn anh đi em biết mình đã trách nhầm anh thật rồi. Đằng sau khuôn mặt cứng rắn kia cũng là một trái tim yếu mềm để rồi sau lời chào từ biệt còn là những giọt nước mắt của anh. Em cố gắng tỏ ra mạnh mẽ nhưng cũng khóc như một đứa con nít khi nhìn anh bước đi mà chẳng thể nói thêm lời nào. Em tự trách mình sao lúc đó không hét thật to “em yêu anh” để bây giờ lại một mình tự kỷ. Anh nói hãy đợi anh, em coi đó là lời hứa và sẽ tiếp tục sống tốt chờ ngày anh về.

Những ngày tháng đầu tiên xa quê hương, xa gia đình, xa em dù ở đâu cũng thật khó chịu. Anh phải quen với những buổi sáng sớm lên giảng đường cùng cái rét cắt da mà không có tiếng chuông đánh thức em gọi. Em biết đây anh sợ rét lắm, những cơn gió mùa đông bắc đất nước mình vẫn còn hiên lành

chán, chẳng thể mà chiếc bao tay em nhét cổ vào hành lý của anh lúc nào anh cũng đeo không dám tháo ra, cũng là để luôn nhớ về em. Còn nữa, mấy món ăn lạ bên này thật kinh khủng, chúng làm anh ngốn gần hết lọ Becberin chỉ trong vòng một tuần, có lẽ chúng biết anh là kẻ “xấu bụng”. Nhưng rồi tất cả cũng sẽ qua thôi, anh sẽ quen với cuộc sống năng động bên đây. Thích ứng với anh không khó nhưng điều anh lo nhất vẫn là ở múi giờ thứ 7 kia có người đang nhớ về anh mà buồn tủi một mình.

Anh ở nơi đó chắc rét lắm, tối qua nói chuyện qua điện thoại dù cổ dấu nhưng em biết anh bị cảm rồi. Đừng cố tỏ ra “phong trần” như ở nhà kéo ồm nặng thêm. Trời lạnh anh nhớ mặc ấm nhé, nếu bị sụt sịt thì nhớ uống thuốc chứ đừng để “tự nó khỏi” sẽ hại người đó. Anh đừng lo cho em, đứa con gái mít ướt này lúc xa anh trở nên kiên cường lắm. Chẳng còn nũng nịu bắt “ai đó” dắt qua đường cho kịp tuyến buýt, chẳng còn vùi vỉnh ai bắt dậy sớm đi hít khí trời thu buổi sáng trong khi đôi mắt vẫn chưa muốn dậy. Em đã trưởng thành nhiều phải không anh? Có lẽ xa anh là thử thách lớn nhất đời em, cũng là cơ hội lớn nhất nữa. Cơ hội gì ư? Cơ hội dùng ” phép thử” anh ạ!

Mỗi khi tan lớp sớm anh ngồi trong khuôn viên trường nhìn những cặp đôi ôn bài mà nhớ em quá. Ngày xưa, có những tiết trốn học ra ngoài, mình hay ra ngồi dưới những tán bằng lăng và ‘kể xấu’ mấy thầy cô giáo khó tính nhất khoa và tất nhiên không thể thiếu tiết mục em ca ngợi vẻ handsome của thầy trợ giảng. Em – cô bí thư của lớp thật chẳng gương mẫu chút nào, lúc nào cũng bắt anh phải tham gia mấy trò tình quái do em bày ra. Hôm 20/10 năm đầu tiên, anh tham gia trò chơi bồ câu đưa thư bằng miệng cho...em. Lần đầu gần em đến thế mặt anh đỏ gay, thế mà em vẫn hồn nhiên đưa tiếp thư cho con “bồ câu khác”. Sang bên này ít bạn bè, nhớ lại những khoảng thời gian đó lại càng cảm thấy quý báu.

Sáng nay nhìn lịch đã một năm xa anh rồi. Vẫn tiếng chuông báo thức quen thuộc nhắc em dậy đúng giờ. Vẫn chiếc xe buýt ngày nào đưa em đến trường, chỉ có điều nó được làm mới to hơn, đẹp hơn. Và vẫn văng bóng anh trên suốt con đường dài mà em đã thuộc đến từng số nhà. Năm anh đi trời bắt đầu vào thu còn năm nay thu đến sớm hơn thì phải. Lá vàng rụng nhiều phủ kín khu vườn nhỏ trước cổng trường, em bước qua cũng chỉ kịp nhìn có thể. Chuông vào giờ, mọi người ai cũng vội vàng. Năm cuối bận bịu với bài vở, luận văn em có ít thời gian nhớ anh hơn, chắc vì thế mà thời gian trôi đi

nhANH đến mức em không kịp cảm nhận. Anh mail về nói rằng bây giờ cũng bận lắm các giờ lên lớp và ngoại khóa lấy hầu hết thời gian trong ngày của anh. Em biết, em cũng đoán được từ những cuộc điện thoại dần, hay những cái mail viết vội. Hãy cố lên anh của em!

Cái rét chẳng còn làm anh thấy sợ nữa vì những buổi dã ngoại ngoài giờ của trường như luyện thêm cho anh sức chịu đựng. Và một trong những chuyến đi đó anh gặp Huyền một cô bé người Việt kém anh 2 tuổi chắc cũng mới sang, trông còn bở ngỡ lắm. Cô bé dễ thương nói giọng Nghệ An làm anh cảm giác thân quen quá. Ở đây ít gặp người Việt, được nghe tiếng Việt không phải từ chính miệng mình nói ra thật là thoải mái. Cô bé đó cũng nhí nhảnh như em, đôi mắt to tròn cùng với mái tóc dài “hàng độc” làm bao chàng Tây phải ngoái nhìn. Anh không nói với em về Huyền sợ em lại buồn. Con gái mà biết nhiều chuyện lại nghĩ linh tinh và thế là có một bí mật nho nhỏ giữa anh và em.

23 tuổi rồi vẫn một mình sớm hôm đi về nhiều lúc em thấy tủi thân. Những cuộc vui chơi của lớp tất nhiên không thể thiếu bí thư như em rồi, nhưng em lúc nào cũng xin về sớm với những lý do ngớ ngẩn tự nghĩ ra, bởi sau những lúc hò hét ăn chơi ai cũng có cặp của mình. Họ cùng nhau trò chuyện, đi chơi riêng và đưa nhau về. Em thấy mình lạc lõng. Nếu những lúc đó có anh thì...

Huyền bây giờ chuyển về trọ gần chỗ anh, bọn anh tìm ra khá nhiều điểm chung không chỉ riêng về Quốc tịch. Cô ấy giỏi tiếng Anh, anh giỏi hơn về chuyên ngành nên có thể cùng giúp đỡ nhau nơi xứ người. Em biết không Huyền rất giống em đó, người con xứ Nghệ nấu món canh chua ngon như mẹ anh. Đôi gang tay anh mang sang hôm nào đã rách hết đầu ngón, Huyền đã giúp anh khâu lại. Cái thành phố rõ nhiều thẳng cánh vậy mà nếu không có Huyền anh chắc chỉ biết đến giảng đường và cái phòng nhỏ chục mét vuông của anh mà thôi. Đôi lúc cũng nên nghỉ ngơi cho thoải mái. Em vẫn thường khuyên anh thế còn gì.

Bài luận văn của em phải sửa khá nhiều lỗi, chỉnh đến lần thứ 3 vẫn chưa được. Thầy giáo hướng dẫn cũng thật khắt khe, em phải đành chỉnh lại đúng ý thầy. Một ngày theo thói quen em check mail đến chục lần. Có mail mới, là của anh. Lâu lắm mới thấy anh gửi ảnh. Trông anh có vẻ béo ra so với tấm gửi cách đây một năm nhưng sao anh lại đứng gần cô gái trẻ kia với cử chỉ thân mật thế, lại còn dòng chữ viết mờ bằng tiếng Việt “Em yêu anh”. Linh

cảm của người con gái cho em biết có gì đó không ổn. Em thấy mình bị lừa dối. Sao anh lại gửi cho em những bức ảnh như thế, chẳng nhẽ để cho em biết anh “sống tốt” thế nào? Thì ra lâu nay đúng là anh đang “bận...”. Em cười nhếch mép trách mình là con ngốc và chẳng thèm mail lại hỏi han anh này nọ. Tất nhiên rồi, em đã ghen, có lẽ đó là điều duy nhất để em giải thích được những âm ứ trong lòng lúc này. Em vẫn cố sống tốt khi thiếu anh chỉ bởi vì lời hứa anh đã nói tại phi trường. Bây giờ em còn biết tin ai, biết dựa vào đâu để sống tiếp.

Tối hôm đó anh giật mình khi thấy có một mail lạ được gửi cho em, nhưng người gửi không phải anh. Những tấm ảnh đó chỉ là buổi đi chơi bình thường với Huyền cuối tuần trước. Huyền đã nói lời yêu với anh, nhưng anh đã có em. Em biết mà, trong trái tim anh em mãi là người con gái đầu tiên và duy nhất. Huyền đối với anh chỉ là cô em gái nhỏ. Nhưng làm sao anh có thể giải thích về cô gái đó cho em hiểu bây giờ khi anh vẫn chưa một lần kể về Huyền cho em nghe trong bất kỳ bức mail nào. Anh nghĩ là không cần thiết nếu ta tin tưởng nhau. Nhưng sau những bức ảnh đó em vẫn lặng im, điều đó làm anh thấy sợ.

Anh đã gọi điện cho em nhiều lần nhưng em vẫn nhất quyết không nghe. Bức tâm thư anh gửi được em cho vào thùng rác ngay mà không cần suy nghĩ, để rồi lúc ngó ngoai em lại ngồi bới đồng thư rác tìm cho bằng được mail anh. Em đã khóc nhiều khi đọc lá thư đó, bản chất mít ướt trong em lại trỗi dậy. Em có nên tin những điều anh viết trong thư, em có nên đặt niềm tin vào anh một lần nữa. Em thật sự mệt mỏi rồi.

Em vẫn không trả lời dù anh đã dồn cả trái tim anh vào lá thư đó. Anh chẳng còn nghĩ được gì khi chúng ta bây giờ xa cách nhau không chỉ về địa lý. Anh, theo những đứa bạn học thì “gây te tua”, cũng chẳng màng gì đến sách vở, chẳng muốn gặp ai kể cả Huyền. Anh chỉ ngồi và đợi tin em. Quãng đường dài kia em đã đợi, vậy hãy tiếp tục đợi và tin anh. Anh biết em cần chút thời gian, nhưng nhanh lên em nhé, anh cũng cần có niềm tin của em để tiếp tục.

“Đừng vì một bức ảnh mà nghĩ linh tinh...” - con bạn chí cốt phán một câu xanh rờn và rồi còn bao nhiêu điều nó ba la bô lô khuyên em nghĩ lại. Em cũng hy vọng tất cả những điều đó chỉ là “đùa”. Nhưng sự ích kỷ của con gái luôn thúc dục em rằng chẳng có lý do gì anh lại đùa kiểu đó. Anh không phải là người thích đùa, người đó phải là em mới đúng.

Anh không biết nói gì nữa ... Anh đang nhớ và đợi tin em.

Huyền-cô gái đó đã gửi thư để xin lỗi. Cô ấy nói không thể nhìn anh tự làm khổ mình như vậy. Cô “em gái” đó của anh chắc còn hiểu anh hơn em. Em lại trách nhầm anh rồi. Lòng dạ đàn bà thật nhỏ hẹp.

Em có biết anh vui thế nào không khi nhận mail của em. Chỉ ba từ thôi “Em xin lỗi” là anh đã hiểu hết. Huyền cũng đã nói chuyện với anh. Anh không trách em. Huyền ạ ! Cô em gái bé nhỏ của anh, sẽ sớm thôi một nửa của em sẽ xuất hiện. Còn một nửa của anh vẫn mãi đợi anh ở múi giờ thứ 7 kia.

...

Trời lại sang thu, đã ba năm rồi mùa thu Hà Nội khoác lên mình những chiếc áo mới. Hôm nay giữa trời thu đó, bước qua con đường xưa, con đường vắng bóng anh, em chợt thấy phép thử của mình đã đúng. Đúng là “nếu cho ta lựa chọn lại chưa chắc ta đã chọn khác đi”. Ba năm trước em đã chọn anh. Anh đã chọn ra đi. Nhưng cho đến bây giờ sự lựa chọn đó vẫn là một kết cục có hậu. Hôm qua em quyết bỏ cả nửa tháng lương để tậu cho mình bộ cánh ra trò bởi lẽ ba năm rồi người mà em mong đợi nhất mới quay về. Con bạn đi cùng cũng tỏ vẻ sốt ruột vì hết bộ này bộ kia mang ra mà vẫn chưa vừa lòng thượng đế. Em sẽ phải thật đẹp trước mặt anh, trước mặt bố mẹ anh. Em đã mất ngủ cả tuần khi biết tin anh về. Niềm vui như được nhân đôi khi em thi đỗ cao học nữa. Em không muốn chỉ là cử nhân quèn khi người yêu mình đã làm Tiến sĩ . Chàng Tiến sĩ ngốc của em cuối cùng thì em đã đợi được ngày đó.

Ba năm rồi em thay đổi nhiều quá. Trong chiếc váy màu chanh được thiết kế đơn giản cùng đôi giày cao gót trông em chẳng trạc và xinh đẹp hơn. Cái không thay đổi duy nhất là đôi mắt tinh quái dù được trang điểm khá kỹ. Và vẫn những bông hoa hướng dương vàng rộ em trao anh mà nước mắt lại tuôn dài. Ngốc ạ, đâu phải xa nhau nữa. Anh đã về rồi.